

Panium – Neljäs সংখ্যা

Liitto

Jeff Pippenger

2025-03-04

Paniumin historiassa muodostettiin liitto Antiokhos Suuren ja Makedonian Filipposin välille. Taistelu käytiin suoranaisesti lapsikuningas Ptolemaios V:tä vastaan Antiokhoksen toimesta, ja Filippos osallistui siihen siinä merkityksessä, että hänen sodankäyntinsä valtakunnan muissa osissa esti muita armeijoita tulemasta Egyptin lapsikuninkaan avuksi. Tämä merkitsee, että Putin, etelän viimeinen kuningas — esikuvanaan Egyptin lapsikuningas (lapsi tarkoittaen profeettallisesti viimeistä sukupolvea) — kukistetaan Trumpin toimesta, jota Antiokhos Suuri edustaa, hänen, joka kukisti Ptolemaios V:n Paniumissa, samoin kuin Reagan kukisti Neuvostoliiton vuonna 1989.

Filippos merkitsee ”hevosten rakastajaa”, ja ”hevoset” symboloivat sekä sotilaallista että taloudellista valtaa. Hevoset vetävät vaunuja, ja sotilaat ratsastavat niillä; hevoset myös kuljettavat tavaroita markkinoille. ”Hevoset” ovat ”vaunujen, laivojen ja ratsumiesten” vertauskuva, mikä on Yhdysvaltojen ensisijainen symboli sen sijaissuhteessa pohjoisen kuninkaaseen, niin kuin se esitetään neljännessäkymmenennessä jakeessa.

Trumpin liittolaisella on kaksi esikuvaa: Makedonian Filippos ja neljännesruhtinas Herodes Filippos. Olipa kyseessä Herodes Filippos tai Makedonian Filippos, symboli osoittaa sellaista, joka rakastaa sille joko keisarin tai Antiokhoksen toimittamaa valtaa. Filippos rakastaa hevosia, ja toinen Filippos oli kotoisin Makedoniasta, jolla oli Aleksanteri Suuren valtakunnassa keskeinen ja perustava asema.

Se oli hänen kotimaansa, valtakunta, jonka hän peri isältään Filippos II:lta, sekä ponnahduslauta hänen laajalle valtakunnalleen. Kreikan pohjoisosassa sijainnut Makedonia oli erityinen hänen poliittisena ja sotilaallisena ydinalueenaan, jossa Aleksanteri syntyi (Pellassa, 356 eKr.) ja kasvoi, ja se tarjosi ne alkuperäiset voimavarat, miehistön ja organisatorisen rakenteen, jotka ruokkivat hänen valloituksiaan. Olennaisesti Makedonia oli Aleksanterin valtakunnan ydin—sen lähtökohta, sotilaallinen käyttövoima ja se alue, joka ankkuroi hänen identiteettinsä makedonialaisena kuninkaana, vaikka hänen valtakuntansa kasvoi kauas sen rajojen ulkopuolelle.

Makedonia edustaa Aleksanterin nelijakoisen valtakunnan pohjoista aluetta. Näin ollen toinen Filippus on tetrarkka, joka merkitsee ”neljättä osaa”, ja toinen Filippus on ”yksi neljäsosa” Aleksanterin entisen valtakunnan neljästä tuulesta.

Herodes edustaa sitä, joka hylkää liiton. Eesau, se verisuku, joka johtaa Herodokseen, hylkäsi esikoisoikeutensa. Jo valitun liittokansan historian aivan alussa Eesausta tulee niiden vertauskuva, jotka hylkäävät sen liiton, jonka Kristus kuoli vahvistaakseen. Juuri siinä kohdassa, jossa Jumala oli laajentamassa valittua liittokansaansa kahdeksitoista sukukunnaksi, Eesau kapinoi. Muinaisen Israelin lopussa, kun juutalaiset ristillä väittivät, ettei heillä ollut ”muuta kuningasta kuin keisari”, juutalaisesta kansasta tuli lopussa se vertauskuva, jonka Eesau oli alussa esikuvallisesti

ennakoinut. Herodeksen sukupuu muodostuu Eesaun verisuvusta ja juutalaisista, verisuvusta, jota alussa symboloi kapinallinen liitonriikkoja ja lopussa kapinallinen liittokansa.

Herodes Suuri määräsi ne verot, jotka toivat Joosefin ja Marian Betlehemiin, ja yksi hänen kolmesta pojastaan, Herodes Antipas, Herodes Suuren poika, hallitsi ristin aikana. Kristuksen elämän ajanjakso Hänen syntymästään Hänen kuolemaansa saakka esitetään vertauskuvallisesti Herodeksen suvun kautta, ja näin historia tunnistetaan valitun kansan etsikkoajaksi, etsikkoajaksi, jota juutalaiset suurelta osin eivät koskaan nähneet.

Herodes Suuri murhasi lapset vastauksena Jeesuksen syntymään ja toisti siten Mooseksen syntymän historian, jolloin Egypti surmasi lapsia. Ensimmäinen lastenjoukkosurma oli yritys murhata odotettu valittu, ja viimeinen lastenjoukkosurma oli jälleen yritys murhata odotettu valittu. Sata neljäkymmentäneljä tuhatta laulavat Mooseksen ja Karitsan laulun, ja profeetallisesti ”laulu” kuvaa kokemusta. Sata neljäkymmentäneljä tuhatta elävät ajanjaksossa, jossa on rinnakkaisia kokemuksia. Yksi näistä rinnakkaisuuksista tuli 22. tammikuuta 1973 korkeimman oikeuden päätöksen myötä, joka salli abortit Yhdysvalloissa. Seuraavien neljäkymmenen vuoden aikana noin 66 miljoonaa mahdollista ehdokasta sataan neljäänkymmeneen tuhaten kuuluviksi surmattiin liittovaltion hyväksymän abortin kautta.

Voima symboloi sotilaallista vahvuutta:

Ja peto, jonka minä näin, oli leopardin kaltainen, ja sen jalat olivat kuin karhun jalat, ja sen suu kuin leijonan suu; ja lohikäärme antoi sille voimansa ja valtaistuimensa ja suuren vallan.
Ilmestys 13:2.

Lohikäärme, joka on pakanallinen Rooma, antoi paaviudelle kolme asiaa, nimittäin ”voimansa ja valtaistuimensa ja suuren vallan”. Jakeessa kaksitoista Yhdysvallat, maapeto, esitetään käyttämässä kaikkea sen edellä olevan pedon ”valtaa”. Jakeessa kaksitoista oleva sana ”valta” on kuitenkin eri kreikan sana kuin se sana, joka jakeessa kaksi on käännetty sanaksi ”voima”. Jakeessa kaksi ”voima” on G1722: merkitykseltään kasvojen edessä (kirjaimellisesti tai kuvaannollisesti): läsnä ollessa (näkyvissä).

Sana ”voima” jakeessa kaksitoista on eri kreikankielinen sana.

Ja se käyttää kaiken ensimmäisen pedon vallan sen edessä ja saattaa maan ja siinä asuvalaiset kumartamaan ensimmäistä petoa, sitä, jonka kuolinhaava parani. Ilmestys 13:12.

Sana ”valta” G1832 merkitsee tässä (kyvyn merkityksessä): etuoikeutta, toisin sanoen delegoitua vaikutusvaltaa: valtuus, toimivalta, vapaus, valta, oikeus, voima. Sana ”valta” jakeessa kaksitoista osoittaa, että maapeto on meripedon delegoitu valtuus — Yhdysvallat on meripedon sijaisedustaja. Yhdysvallat käyttää kaikkea ensimmäisen pedon delegoitua valtaa. Jakeessa kaksi pakanallinen Rooma antoi paaviudelle kolme asiaa. Klodvig antoi sotilaallisen ja taloudellisen mahtinsa paaviudelle vuonna 496 Tolbiacin taistelussa. Konstantinus luovutti valtakunnan ”istuimen” vuonna 330, ja Justinianus määritteli vuonna 533 annetulla asetuksella paavin harhaoppisten oikaisijaksi ja kirkkojen pääksi. Klodvig vuonna 496 on Reaganin esikuva vuonna 1989. Reagan on Trumpin esikuva.

Gregorius Toursilaisen mukaan (joka kirjoitti lähes vuosisataa myöhemmin) Clovis oli häviämässä taistelun ja kutsui epätoivoissaan avukseen katolisen Jumalan. Hänen vaimonsa Clotilde oli katolinen burgundilainen prinsessa, joka oli kehottanut häntä kääntymään pakanuudesta. Clovis vannoi, että jos hän voittaisi, hän omaksuisi katolisuuden. Taistelun kulku kääntyi — joko jumalallisen väliintulon tai sotilaallisen strategian johdosta — ja Clovis kukisti alemannit, surmasi heidän kuninkaansa ja hajotti heidän joukkonsa. Uskollisena valalleen hän kääntyi katolisuuteen ja sai kasteen; tämän ajoitetaan perinteisesti joulupäivään vuonna 496 Reimsissä piispa Remigiuksen (Pyhä Remi) toimittamana.

Hänen kääntymyksensä merkitsi käännekohtaa ja teki Cloviksesta ensimmäisen katolisen kuninkaan germaanisten hallitsijoiden joukossa (toisin kuin areiolaiskristityt visigootit tai ostrogootit). Tämä liitti frankit Rooman kirkon yhteyteen ja hankki hänelle gallo-roomalaisen väestön sekä paaviuden tuen. Cloviksen kastetta pidetään usein katolisen kansakunnan ”Ranskan syntymän” vertauskuvallisena hetkenä, joka erotti sen muista barbaarihallinnoista, jotka pitäytyivät areiolaisuuteen tai pakanuuteen. Tästä syystä katolisuus viittaa Ranskaan nimityksellä ”katolisen kirkon esikoinen” sekä myös ”katolisen kirkon vanhin tytär”.

Kun Cloviksesta tuli paaviuden ensimmäinen sijaistoimija vuonna 496, hän esikuvasi Reagania, josta tuli sijaistoimija vuonna 1989. Reaganin ja paavi Johannes Paavali II:n historiassa muodostettiin salainen liitto etelän kuninkaan kukistamiseksi. Vuodesta 1798 aina sunnuntailakiin saakka Tyyron portto on kätkeytynä, ja hän on aivan sama portto, joka jäljittää juurensa Makedoniaan, pohjoisimpaan valtakuntaan. Hän on pohjoisen kuningas, profeetallisesti kätkeyty, mutta tunnustaa yhä olevansa erehtymätön.

Paavi edustaa myös ”niitä, jotka hylkäävät liiton”, ja vaikka he ovatkin profeetallisesti kätkeytyinä läpi kolmen sijaissodan, he tulevat lopulta näkyviin Paniumin taistelun historiassa. Siirtymässä keisarillisesta Roomasta paavilliseen Roomaan Daniel osoittaa hetken, jolloin pakanallinen Rooma oli saavuttamassa aikansa lopun Raamatun profetian neljäntenä valtakuntana.

Sillä kittiläisten laivat tulevat häntä vastaan; sen tähden hän masentuu, palaa takaisin ja kiivastuu pyhää liittoa vastaan; niin hän tekee: hän palaa jälleen ja pitää yhtä niiden kanssa, jotka hylkäävät pyhän liiton. Daniel 11:30.

Jakeessa ”ne, jotka hylkäävät pyhän liiton” tarkoitetaan katolista kirkkoa. Ne, jotka hylkäävät pyhän liiton, ovat Johanneksen Ilmestyskirjan mukautumiseen taipuva Pergamon seurakunta, jonka Paavalin mukaan tuli luopua uskosta ennen kuin synnin ihminen ilmestyisi. Katolisuus tarkoittaa niitä, jotka ovat hylänneet liiton, kuten sitä kuvaa hyökkäys, joka kohdistettiin Jumalan sanaa vastaan, samoin kuin seitsemännen päivän sapattia vastaan; molemmat joutuivat asteittaisten hyökkäysten kohteiksi Konstantinuksen ajasta lähtien. Aiemmin luvussa yksitoista viitataan myös ”liittoon”.

Ja näiden molempien kuninkaiden sydän on pahaan taipuvainen, ja he puhuvat valhetta saman pöydän ääressä; mutta se ei menesty, sillä loppu tulee vasta määrättynä aikana. Sitten hän palaa maahansa suurin rikkauksin; ja hänen sydämensä on pyhää liittoa vastaan; ja hän tekee suuria tekoja ja palaa omaan maahansa. Määrättynä aikana hän jälleen palaa ja käy etelää kohti; mutta

ei käy niin kuin edellisellä eikä niin kuin jälkimmäisellä kerralla. Daniel 11:27–29.

Näissä jakeissa ”hän” palaa omaan maahansa, ja myöhemmin hän jälleen palaa omaan maahansa. Nämä kaksi palaamista edustavat kahta voittoa, joita sitten seurasi voitonriemuinen ”paluu” Rooman kaupunkiin. Ensimmäinen oli Actiumin taistelu vuonna 31 eKr. Antoniusta ja Kleopatras vastaan, ja toinen tapahtui Jerusalemin hävityksen jälkeen vuonna 70 jKr. Jakeissa mainittu ”määräaika” on vuosi 330, joka osoitti jakeen kaksikymmentäneljä profeetallisen ”ajan” päättymisen; tämä vastaa kolmea sataa kuuttakymmentä vuotta.

Ne kaksi kuningasta, jotka puhuvat valhetta saman pöydän ääressä, tekevät niin ennen ”määräaikaa”, ”sillä loppu tulee vielä määräaikana”. Kysymys, jota tulisi tarkastella, on: mitä jae tarkoittaa sanoessaan: ”Sitten hän on palaava maahansa suurin rikkauksin”? Tarkoittaako se, että määräaikana hän sitten on palaava; vai tarkoittaako se, että kun nuo kaksi ovat puhuneet valhetta pöydän ääressä, hän sitten on palaava, ja näin ollen paluu tapahtuu ennen määräaikaa.

Uriah Smith yksilöi nuo kaksi paluuta vuosiksi 31 eKr. ja 70 jKr., mikä edustaa historiaa ennen vuotta 330, joka on määrätty aika. Smith osoittaa myös, että jakeen kaksikymmentäyhdeksän ”paluu” sijoittuu vuoden 330 jälkeiseen aikaan ja ettei se ole menestyksellinen, kuten olivat Actiumin ja Jerusalemin taistelujen jälkeiset paluut. Tämän merkitys on se, että ennen määrättyä aikaa tapahtuu kohtaaminen, jossa puhutaan valheita; sitä seuraa se, että toinen niistä kahdesta kuninkaasta, jotka olivat puhuneet valheita, palaa suurin rikkauksin, ryhtyy vastustamaan pyhää liittoa, tekee suuria tekoja ja palaa vuonna 330, joka on määrätty aika.

Sitten hän hyökkää etelää vastaan, mutta se on toisenlainen kuin Actiumin taistelu tai Jerusalemin hävitys. Jakeissa kuvattu vuoden 70 jKr. historia esittää Jumalan valitun liittokansan lopun, jota kohdassa edustaa ”pyhä liitto”. Jakeessa kolmekymmentä pakanallinen Rooma on yhteydessä niihin, jotka hylkäävät pyhän liiton. Vuosi 70 jKr. merkitsi muinaisen kirjaimellisen Israelin lopullista päättymistä Jumalan liittokansana, ja jae kolmekymmentä yksilöi historian neljä vuosisataa vuoden 70 jKr. jälkeen. Ne, jotka jakeen kolmessakymmenessä kuvatussa historiassa hylkäävät liiton, ovat niitä, jotka ovat hylänneet sen liiton, jonka Jumala teki Hänen kristillisen kansansa kanssa. Paavillinen Rooma on se kirkko, jota jakeessa kolmekymmentä edustavat ne, jotka hylkäävät pyhän liiton.

Sillä Kittimin laivat tulevat häntä vastaan; sentähden hän menettää rohkeutensa, palaa takaisin ja kiivastuu pyhää liittoa vastaan; niin hän tekee: hän palaa jälleen ja pitää yhteyttä niihin, jotka hylkäävät pyhän liiton. Daniel 11:30.

Jae kaksikymmentäyhdeksän vie meidät vuoteen 330, joka oli määrätty aika ja joka täyttyi, kun Konstantinus siirsi pääkaupungin Konstantinopoliin. Tuossa tienviitassa pakanallinen Rooma vedettäisiin eteläiseen sotaan, joka ei olisi menestyksellinen, niin kuin olivat olleet Actium ja Jerusalemin. Sitten jakeessa kolmekymmentä pakanallista Roomaa hyökkää vastaan Genserik, joka aloitti merisotansa Kittimistä, joka tunnetaan nykyään Karthagona. Tämä sota pakanallista Roomaa vastaan esitettiin myös Ilmestyskirjan seitsemän pasuunan toisena pasuunana. Näiden pasuunavaltojen ensimmäiset neljä saattoivat läntisen Rooman päätökseen vuoteen 476 mennessä. Noista neljästä ensimmäisestä pasuunasta toinen pasuuna, joka on Kittimin laivat, oli ankarin, sillä

Genserik otti meret hallintaansa ja valtakunnan rikkaus kuivui kokoon.

Kittimin laivojen ahdistamana ja murehduttamana hän palaa takaisin ja kiivastuu pyhää liittoa vastaan. Tämä täyttyi siinä historiassa, joka johti paavinvallan voimaannuttamiseen vuonna 538, sodankäynnin kautta Jumalan Sanaa vastaan. Sen jälkeen hän palaa takaisin ja pitää yhteyttä niihin, jotka hylkäävät pyhän liiton. Tämä pakanallisen ja paavillisen Rooman välinen vuorovaikutus täyttyi vuonna 533 Justinianuksen säädöksen kautta. Seuraava jae, jae kolmekymmentäyksi, jatkaa sitten sillä, kuinka pakanallinen Rooma oli ”murehduetettu”. Toisessa tessalonikalaiskirjeessä Paavali opettaa, että pakanallinen Rooma ”pidätti” paavivaltaa ottamasta valtaa vuonna 538. Sen jälkeen kun hän on murehduetettu meriltä tulevan hyökkäyksen kautta, joka raunioittaa valtakunnan talouden, hän kiivastuu pyhää liittoa vastaan ja sitten pitää yhteyttä niihin, jotka hylkäävät liiton. Seuraavissa jakeissa ”sotajoukot”, jotka edustavat sitä valtaa, joka annettiin paavinvallalle vuonna 496 Klodvigin kautta, nousevat esiin, ja ne saastuttavat voiman pyhäkön, joka historiassa edusti Rooman kaupunkia, ja sitten pakanallinen Rooma poistaisi pakanuuden uskonnon (jokapäiväisen) valtapiiiristä ja korvaisi sen katolilaisuudella, ja sen jälkeen he asettavat paavinvallan valtaistuimelle vuonna 538.

Kun paavius sai vallan vuonna 538, se antoi sekä profeettallisen todistuksen että historiallisen todistuksen, joita tarkastelemamme jakeet edustavat. Vuotta 538 esikuvallistaa vuosi 31 eKr. ja Actiumin taistelu. Danielin kirjan kahdeksannessa luvussa, jakeessa yhdeksän, pakanallinen Rooma valloittaisi kolme maantieteellistä estettä ottaakseen maan valtaistuimen. Ensimmäinen oli Syyria idässä, sitten Juuda ja Jerusalem, ja niiden jälkeen Egypti Actiumin taistelussa. Myös paavillisen Rooman tieltä poistettaisiin kolme sarvea, joista kolmas oli gootit, jotka ajettiin pois Rooman kaupungista vuonna 538. Pakanallinen Rooma ja paavillinen Rooma antavat kaksi todistajaa, jotka osoittavat, että Actiumin taistelu vastaa vuotta 538, ja vuosi 538 havainnollistaa sunnuntailakia Yhdysvalloissa, jolloin nykyaikainen Rooma hallitsee ylimpänä koeajan päättymiseen saakka.

Olemme saattaneet päätökseen jakeiden kaksikymmentäseitsemän–kolmekymmentäyksi yleiskatsauksen.

Seuraavassa artikkelissa keskitymme näihin jakeisiin ja aloitamme työn, jossa tämä kohta sovitetaan yhteen jakeiden yhdestätoista viidenteentoista historian kanssa.